

Se'm van oblidar completament les classes que em quedaven i se'm va oblidar Efigènia. Ella acabava una hora més tard que jo, i la solia esperar a la cafeteria o xarrant amb el Manel, però quan en vaig prendre consciència, de tot plegat, ja havia passat la rotonda de Ventleó i podia llegir les lletres de Sàbita sobre el seu pujolet de gespa impol·luta. Vaig fer una volta completa amb la intenció de tornar a l'insti, però quan arribe a l'autovia, vaig i agafe la direcció equivocada. No puc dir que no tinguera consciència del camí que havia pres, potser en tenia i potser no, però era incapaç de reaccionar, simplement conduïa, conduïa d'una forma totalment automàtica, sense percebre res més que el deixant borrós dels que m'avançaven cagant més hòsties que jo, que sempre n'hi ha. A banda d'això, la meua activitat cerebral es reduïa a una mena de percepció latent de la meua condició de projectil i a una estranya revelació mística que de tant en tant se m'esmunyia entre la vacuïtat pregona de les neurones: el nom d'un carrer de València i un número. En poc més de mitja hora, havia arribat a la capital del Túria, cap i casal de les valències i ciutat de totes les ciu-

tats, havia aparcat en una zona blava i caminava decidit per la vorera esquerra del carrer de Joaquim Coloma amb la meua cartera de mestre en la mà. Em vaig aturar al número 23, vaig mirar els noms dels propietaris escrits en l'interfon (vet ací una altra vegada el subratllat dels collons), o com es diga, i vaig picar al tercer primera.

-¿*Quién es?* -veu de dona.

-Que ja t'has passat a l'enemic, *mante?* -sobtadament havia recobrat la consciència de mi mateix i en sentir que m'havien parlat en castellà vaig respondre amb tota la sorna que em permetia el meu estat.

-Silveri! -va exclamar ella com si fóra la més gran sorpresa que s'havia pogut imaginar.

Carme estava de bon veure. No era Efigènia, tot s'ha de dir, però tenia un bon clau. Duia una bata semitransparent, d'aquelles d'anar per casa els diumenges, que sempre m'havia agradat, i que, segurament, havia sigut capaç d'enfilarse en una escorribanda només per impressionar-me. Li ho vaig dir de seguida, com li parava de bé, i ella no va ocultar la satisfacció que li produïa el comentari. Em va convidar a dinar uns macarrons amb tonyina horrorosos, acompanyats d'un vi blanc de la Marina que no estava malament del tot. Després de les postres, em va fer seure al sofà, em va donar el comandament de la tele i va dir:

-Vaig a fer el café.

-A mi amb...

–Una *xorraeta* de llet *condensaeta*, ja ho sé, amor meu –si Carme parlava amb diminutius i sense precaucions en la pronúncia... ja em posava a tremolar.

Almenys no m'havia dit *carinyo*, i això sí que ho agraiïa després de tant de temps. Vaig prémer el 4 i hi va aparéixer el bunyolet de Canal Nuev. Un poll presumit de locutor parlava allargant exageradament les vocals finals i cridava a la càmera amb un èmfasi gratuït, talment com si bonegara els espectadors. Segons ell, amb l'aigua del riu Pebre que es llançava al mar es podrien salvar no sé quina barbaritat de tarongers i tomaqueres, i amb les urbanitzacions d'ací i d'allà es crearien no sé quants llocs de treball, i per més que les forces del mal s'encabotaren a impedir-ho, la Comunitat Valenciana havia estat la pionera en un fum coses, la capdavantera en una barbaritat d'altres, i el papa que ho sabia i no es deixava enganyar, l'havia triada per fer l'Encuentro de las Familias, i vaig canviar de canal... En Tetavalencia i en Valencia Tebeo, feien la versió castellana de la mateixa increïble i trista història de la càndida Valentina i de la pèrfida àvia Catalina. Vaig apagar la tele en el moment que entrava Carme amb la safata i els cafés. Després del primer glopet, em preguntà tota amorosa què em passava:

–Què et passa, vida meua? –però amorosa de veres.

I vaig anar directe al gra. Agafé el missatge de Kevin i li l'amolle així a pèl, sense pròlegs ni preàmbuls,

després vaig traure les fotocòpies de la maleta i les vaig escampar sobre la tauleta de vidre i sobre el tros de sofà que quedava lliure. Ella se les va repassar d'una en una i al final va afirmar:

–El tio ets tu: el de la cara i el de la titola. Ho podria jurar davant d'un sant tribunal de la Inquisició. Però, i la tia?

–Efigènia. Ara visc amb ella.

–Sí que t'alabe el gust, home: guapa de veres. Però a quin sant m'ho ensenyes?

I llavors li ho vaig explicar tot amb pèls i senyals: la insòlita història amb Efigènia, les sessions de coordinació mamària amb la cap d'estudis, l'exposició fotogràfica improvisada, el tema del paperet de Rubén i Kevin... i per si no en tenia prou, el rotllo dels remordiments, i fins l'assumpte de la Malena i tot.

Jo parlava i parlava sense parar, i ella m'escoltava amb gest hieràtic, professional, com el psicoanalista d'aquella pel·lícula, ara no recorde com es deia, que s'acaba tirant la seua clienta. De tant en tant, premia una mica els llavis, feia una petita aspiració pel nas, així d'esme, com si s'aüssara un moquet inexistent, i es tornava a quedar quieta, amb la mirada fixa en alguna part indefinida del meu cos.

–Fill meu –va dir després d'haver-me escoltat–, no et puc deixar a soles.

–Sí, veritat?

I ella va assentir amb el cap, va fer-me un gest de complicitat i tots dos vam esclatar el riure. Tant réiem que no vaig poder contindre les llàgrimes. Vaig ficar-me la mà a la butxaca per traure'm el mocador i vaig ensopegar amb un plec de paper.

–Hòstia!

–Què passa? –em pregunta Carme.

Vaig traure'l, el vaig desplegar davant dels meus ulls i em vaig quedar mirant-lo. Era una fotocòpia en la qual apareixia la meua titola amb un coret dibuixat al bell mig de la cabota amb les lletres M i S. Estranyament, Carme no feia res, ni em demanava que girara el paper, ni s'alçava per veure'l des del meu costat. S'havia quedat com petrificada a l'altra banda, mirant el revers amb cara d'esbalaïda.

Vaig girar la fotocòpia i de seguida vaig saber per què. Hi havia un altre missatge de Malena que deia: «quina polla més guapa que tens, tio. Si vols que et faça una bona mamada, t'espere el dissabte a les dues en la tasca la Xin-xe-ta».

Carme em mirava sense saber-se'n avindre. I jo encara estava pitjor que ella. Això em podia passar a mi? Tot això alhora? Una història de novel·la amb Efigènia, un rotllo de pel·li porno amb la cap, una bogeria inqualificable amb una alumna que encara estava més boja que jo. I per si no n'hi havia prou, anava i li demanava consell a la meua ex.

-Què faig, Carme?

-Jo crec que et cal una mica de relax. Sí, tio, oblidar-te de tot encara que només siga un parell d'horetetes. Deixar-te dur, saps... abandonar-te. Mira, tinc l'última de Tinto Brassó que me l'he baixada amb l'Eburre...

I mentre ho deia ja s'havia alçat i enfilava un DVD pirata en el seu forat reproductor. Jo li vaig dir de seguida que nooo, que això em faltava, que jo només voliaaa... però no em va deixar acabar. Replegà les fotocòpies, s'assegué al meu costat en el sofà, em féu posar les cames sobre la seua falda, arran de la panxeta blana i acollidora i començà a fer-me aquelles fregues que només ella em sabia fer...

